چون غنچهٔ گل قرابه پرداز شود چونکه گل غنچه سی قرابه بوشلدجی اوله
نرگس بهوای می قدح ساز شود نرگس شراب معنی ایله قدح دوزجی اوله
فارغ دل آنکسی که مانند حباب فارغ دراول بر کمسنک کوکلی که حباب کبی بوجهٔ
دهی حاضردر فارغ دل دراو برکه لکن بو وجه اوزره دل مضاف اولماز هم بر
سر میخانه بر انداز شود هم شراب هوسی اوزره خانه خراب ایدیجی اوله
رباعی زان بادهٔ دیرینهٔ دهقان پرورد اول دهقانک پروردهٔ
سی اولن اسکی شراب دن دزده که طراز عمر تو خواهم کرد دیرکه عمر شانی
یک انکله استرم مستم کن و بیخبرز احوال جهان جهانک احوالندن بنی مست
و بیخبر ایله تا بیخبر جهان بگویمت ای سرهٔ مرد تا سکا جهانک سرینی دیم ای
ایو کیشی مراد اسراره اطلاع عشق الهی ایله حاصل اولور رباعی ای آنکه نهند
مهروماه از تمکین ای اول کمسه که آفتاب و ماه تعظیم دن قورلر بر خاک
جناب تو شب و روز جبین شب و روز سنک جنابک خاکی اوزره الن
یاد تو مرا زبان و دل تنگم نشستان بنی طال دطار دل دطارکو کل ایلیقوم
بر آتش انتظار و فارغ منشین انتظار آتشی اوزره و فارغ اوترمه رباعی
با دوست نشین و باده و جام طلب دوست ایله اوتور و باده و جام استه
بوسی از لب آن سرو گل اندام طلب اول گل اندام سروک لبندن بوسه استه
مجروح چو گشت جراحت طلبند مجروح چونکه جراحتنا راحت طلب ایلر
گو از سر نیش این حجام طلب دی اینا حجامک نیشتری اوجندن استه حجام
حجامت ایدیجی دوست دن مراد مرشد و باده و جام دن مراد عشق و مجروح دن مراد
دوح قلب اولمق ممکن درکه نفس و شیطان الندن زیاده جراحت ایرشمش درکه
مرشدی اینا حجامه تشبیه ایتمش دراین مقام جراح زاده بر زیبا دلبر اولمق ممکن در
رباعی تا حکم قضای آسمانی باشد مادام که قضای آسمانی حکمی اوله کار تو
همیشه کامرانی باشد سنک ایشک دایم کامران اولسون جامی که

زدوست

دوست نوش کنی هر جای که دوست الندن نوش ایدرسن سرمایهٔ
عیش جاودانی باشد ابدی عیش سرمایه سی اولسون باشد بو ندع
صورت مضارع ده امر غایب اولمق روشن در بعض نسخ ده دوست پرم
تقدیمه و انی اولمش درکه بر زیبا دلبرکا اسمی درکه خطاب اول محبوبه اوله
صاحبنه اولور نی دولت دنیی بتشم می ارزد نه دنیا دولتی ظلمه دکر
نی لذت مستی بالم می ارزد نه انک مستلکی لذتی المنه دکر نی هفت هزار
ساله شادی جهان نه یدی بیک ییللق جهانک سروری این محنت هفت روزه
غمم می ارزد بو یدی کونلک غمم محنتنه دکر اهست ز عمت حیات خون
خواهم خفت بو کیجه سنک غمکدن قان اچنده یاتسم کرک وز بستر عافیت
برون خواهم خفت و عافیت بسترندن طاشره یاتسم کرک باور نکنی خیال
خود را بفرست اعتقاد ایتمز اسک کندو خیالکی کوندر تا در نکرد که بی تو
چون خواهم خفت تانظر ایده که سنسز نجه یاتسم کرک خطاب مرشدن در
در آرزوی بوسی و کنارت مردم سنک بوس کنار آرزو سندن اولدم
در حسرت لعل آبدارت مردم سنک ابدار لبک حسرتندن اولدم قصه
چه کنم دراز کوتاه کنم قصه یه نه دراز ایدم قصه ایدم باز ایکه بازار
انتظارت مردم کرو کلکه کر وسنک انتظارکدن اولدم خطاب مرشدن در
جانا چو شبی با تو بروز آوردم ای جان چونکه برکیجه ی سنک ایله روزه کتوردم
گر بی تو دمی بسر آوردم نامردم اکر سنسز بر نفسی بوقاره کتوردم نامردم
از مرگ نترسم پس ازینجا که حیات شدن محکم موت دن خوف ایتمزم
زیرا آب حیات از چشمهٔ نوش لب لعل تو خوردم سنک قرمزی لبلک
لذیذ چشمه سندن ایچدم خطاب عذرایه اولمق روشن در تاکی بود
این جفا گردن تو دایم ظلاینک کوکلنی انجمکک یقینست بودست آن اهل
دل خون آلود اهل دلک الندن خون آلودهٔ تیغ دار در گر بر تو درسر

Copy... ng S... ersity